

Arrest

nr. 193 401 van 10 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. ZWART en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashtoen te zijn, tot de Bazokhel substam van de Hootkhel/Hotak khaum te behoren, het soennitische geloof aan te hangen en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U woonde vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek in Hotkhel, het negende district van de hoofdstad Kaboel, nabij een gebouw van de Verkiezingscommissie en een UNAMA kantoor.

Na het overlijden van uw drie oudere broers, woonde u samen met uw ouders en uw twee jongere broers. In de aanpalende huizen woonden uw nonkels S. en G. met hun gezinnen. Uw vader werkte als timmerman met en in de gehouwen van de Amerikanen. Zelf heeft u nooit gewerkt. U ging naar de Hootkheil High School tot de negende graad en liep school tot het jaar waarin u het land verliet. De

financiële situatie thuis was goed, jullie leven liep perfect en jullie hadden geen problemen tot aan de problemen met de Taliban.

Uw drie oudere broers vervoerden goederen voor de Amerikanen in opdracht van het bedrijf Dawoodzai en kwamen om het leven in twee verschillende aanvallen van de Taliban. Uw broer M. werkte als vrachtwagenchauffeur en vervoerde goederen voor de Amerikanen. A. ging met M. mee omdat hij wilde leren rijden met de vrachtwagen, toen ze, ongeveer twee jaar geleden, op weg naar Kandahar, in Salar (provincie Wardak), werden gedood bij een aanval van de Taliban op hun konvoi. Uw broer N. herstelde de vrachtwagen waarin M. en A. waren omgekomen om de transportactiviteiten van M. verder te zetten. Hij kwam om het leven toen zijn konvoi, zes maanden na het overlijden van M. en A., alsook op weg naar Salar, eveneens werd aangevallen door de Taliban.

Omdat uw vader werkte met de Amerikanen werd u ook persoonlijk bedreigd. Zo wilde de Taliban u oppakken en meenemen totdat uw vader zou stoppen met zijn job en zich bij hen zou aansluiten. De Taliban vertelde ook dat u Jihad moest verrichten tegen de ongelovige joden en christenen. Maar u wenste zich niet bij hen aan te sluiten. Uw familie werkte met de Amerikanen en wou dat blijven doen. Ook beweert u zelf ooit getroffen te zijn geweest door een aanval. Meer bepaald toen de Verkiezingscommissie nabij uw huis werd aangevallen, raakte u gewond aan uw rug en verloor u het bewustzijn. De littekens van de verwondingen zouden nog steeds te zien zijn op uw rug.

U en uw vader werden een eerste maal door de Taliban bedreigd toen de mullah van de moskee uw vader berichtte dat de Taliban hem hadden opgedragen te vertellen dat ze op de hoogte waren dat jullie werkten met de Amerikanen, uw vader en u hiermee moesten ophouden en hen vervoegen om aan te sluiten bij de Jihad. Maar eigenlijk ging u ervan uit dat ze u en uw vader wilden doden. Een tweede bedreiging kwam er toen de Taliban u enige tijd later thuis kwamen zoeken om u mee te nemen. U slaagde er evenwel in om te ontsnappen naar het huis van uw nonkel langs moederszijde H. S. G.. Uw vader was op dat moment niet thuis. De volgende dag belde u hem op op de luchthaven van Baghram, waar hij werkte, en droeg hij u op om bij uw nonkel te blijven totdat hij uw reis had georganiseerd.

Omwille van deze redenen en omwille van de oorlog en de onveiligheid in Afghanistan, heeft u uw land verlaten. U vreest dat de Taliban u zouden vermoorden. Vanuit Kaboel bent u naar Nimruz gereisd, vanwaar u vervolgens verder reisde naar Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Oostenrijk, Duitsland en België. Op 6 november 2015 kwam u in België aan en drie dagen later, op 9 november 2015, vroeg u asiel aan.

Nadat u Afghanistan had verlaten, volgde de derde bedreiging, toen de Taliban naar uw huis kwamen, op een moment waarop uw vader thuis was, en uw vader meenamen.

Uw neef langs vaderszijde F. H. (OV-nummer: X), zoon van uw nonkel G., zou een maand na u eveneens Afghanistan hebben verlaten en naar België zijn gevlucht. U verklaart elkaar pas op dezelfde dag van aankomst in België, in Brussel-Zuid, te hebben ontmoet.

Ter staving van uw identiteit legde u op 27 april 2016 uw originele taskera en de Engelse vertaling van uw taskera neer bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Aanvullend legde u tijdens het gehoor op het Commissariaat- Generaal (CGVS), op 23 november 2016, een personeelskaart van uw vader in Baghram neer alsook negen documenten die hij kreeg van de Amerikanen voor het werk dat hij voor hen verrichte.

B. Motivering

U bent er niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient vermeld te worden dat aan uw beweerde minderjarigheid geen geloof kan gehecht worden (CGVS, p. 3). Uit een onderzoek dat de Dienst Voogdij op 26 november 2015 liet uitvoeren door het UZ Sint-Rafaël (KU Leuven), luidde de conclusie van het medisch onderzoek immers als volgt: "Analyse van deze gegevens geeft mijn inziens aan dat H. H. op datum van 26-11-2015 een leeftijd heeft van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar". U hebt aldus de Belgische autoriteiten op intentionele wijze trachten te misleiden, waardoor niet enkel aan uw algemene geloofwaardigheid

afbreuk wordt gedaan, maar tevens de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind niet op u kan worden toegepast. Hier dient nog aan toegevoegd te worden dat, gezien u aangaf tot uw vertrek naar school te zijn gegaan, uw bewering dat u slechts tot de negende graad schoolliep en niet heeft gewerkt maar weinig aannemelijk is (CGVS, p. 8, p. 11).

Verder dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent de job van uw vader inconsistent bleken, en erg vaag en oppervlakkig bleven, waardoor er maar weinig geloof kan gehecht worden aan diens profiel als timmerman op de luchthaven van Baghram. Zo heeft u tegenstrijdige verklaringen afgelegd met betrekking tot de job van uw vader, gedurende het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw gehoor op het Commissariaat- Generaal (CGVS). Bij de afname van de CGVS-vragenlijst bij de DVZ heeft u immers verklaard dat u niet op de hoogte was van het werk dat uw vader deed (CGVS-vragenlijst, 27/04/2016, p. 2). Op het gehoor bij het CGVS, verklaarde u daarentegen dat uw vader timmerman van beroep was op de luchthaven van Baghram (CGVS, p. 8, p. 11). Gezien u op het gehoor op het CGVS eveneens verklaart dat u een vertaling van uw taskera behoefde omdat u met uw vader voor de Amerikanen wenste te werken en hetzelfde beroep wou uitoefenen (CGVS, p. 11, p. 13), kan het niet anders dan dat u reeds ten tijde van het interview bij de DVZ op de hoogte moet zijn geweest van de beroepsactiviteiten van uw vader.

De door u neergelegde documenten omtrent de beroepsactiviteiten van uw vader wijzigen bovenstaande appreciatie niet, daar documenten in het kader van een asielerzoek enkel het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat dergelijke documenten in Afghanistan vaak vals zijn, en door wijdverspreide corruptie eenvoudig tegen betaling te bemachtigen zijn. Hier dient aan toegevoegd te worden dat de documenten in kwestie, zoals uit uw verklaringen is gebleken, u op een veeleer merkwaardige wijze werden toegestuurd (via 'familieleden' dan weer 'dorpsgenoten' uit Duitsland) (CGVS, p. 12). Waardoor ze mogelijks op basis van uw verklaringen, of met het oog op uw asielaanvraag, werden opgesteld.

Gelet op het gegeven dat u bij de DVZ niet wist te vertellen welk werk uw vader deed, de merkwaardige wijze waarop u de documenten bekwam en de vaststelling dat de naam van uw vader op de verscheidene documenten op verschillende manieren wordt geschreven; te meer omdat het gaat om documenten uitgegeven door slechts twee bedrijven die bijzonder strenge veiligheidsmaatregelen moeten nemen gezien hun personeelsleden tewerkgesteld zijn op kwetsbare militaire basissen; kan er dan ook maar weinig geloof gehecht worden aan het feit dat uw vader werkelijk op het moment van de incidenten als timmerman voor de Amerikanen werkzaam zou zijn geweest op de luchthaven van Baghram (CGVS, p. 8, p. 11). De meest recente documenten uitgegeven door het bedrijf Contrack International, Inc., op respectievelijk 11/10/2014, 20/05/2015 en 21/05/2015, handelen overigens over werkprojecten te Kaboel.

Aangaande het overlijden van uw drie oudere broers dient dan weer gesteld te worden dat niet uit uw verklaringen is gebleken dat zij persoonlijk door de Taliban werden gevisieerd en/of daadwerkelijk gedood werden. Indien zij al als vrachtwagenchauffeurs voor de Amerikanen goederen zouden hebben getransporteerd tussen militaire basissen, hetgeen uit uw verklaringen niet geheel aannemelijk is geworden daar u slechts summier weet te vertellen over hun beroepsactiviteiten en u geen documenten omtrent hun job of overlijden hebt voorgelegd, dient nog gesteld te worden dat zij veeleer om het leven zouden zijn gekomen omdat ze deel uitmaakten van vrachtwagenkonvoien die door de Taliban werden aangevallen. Hetgeen impliceert dat er geen persoonlijke visering door de Taliban naar u als persoon uit volgt. Daarenboven werd op uw Facebook profiel een post uwentwege geliked door M. H., hetgeen het CGVS doet vermoeden dat uw broer M. nog steeds in leven is, en werd er door het CGVS tevens een profiel op naam van U. A. H. teruggevonden, die met M. H. bevriend is, hetgeen het CGVS doet vermoeden dat uw broer A. evenmin het leven liet in/op de/het door u geschetste omstandigheden/tijdstip.

Dit alles terzijde dient ook gewezen te worden op het feit dat, zelfs al mocht u het werk van uw vader als timmerman in dienst van de Amerikanen, al aannemelijk hebben weten maken, en uit uw verklaringen blijken dat uw broers persoonlijk gevisieerd werden en/of daadwerkelijk gedood werden, er in Afghanistan, louter als gevolg van de vermeende beroepsbezigheden van uw vader en broers, of de door hen gekende problemen, niet noodzakelijk een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van uw persoon bestaat. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient u immers aannemelijk te maken dat u persoonlijk het slachtoffer was van vervolgingsfeiten in de vluchtelingerechtelijke zin, of

er, omwille van bepaalde reden(en), in de toekomst, bijvoorbeeld in geval van terugkeer naar Afghanistan, aan blootgesteld zou worden.

Ook hierin bent u evenwel niet geslaagd. Gezien uw vermeende problemen met de Taliban volgens uw verklaringen voortkomen uit de werkzaamheden van uw vader/broers met/voor de Amerikanen (CGVS, p. 14) en daar de werkzaamheden van uw vader voor de Amerikanen als timmerman op Baghram niet geloofwaardig zijn (cfr. supra), heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat u persoonlijk door de Taliban bedreigd en gezocht werd/wordt.

Voorts legde u ook tegenstrijdige verklaringen af m.b.t. de bedreigingen van de Taliban aan uw eigen adres en wist u amper iets te vertellen over de verdwijning van uw vader. Met name dient te worden opgemerkt dat er substantiële verschillen zijn tussen de verklaringen die u aflegde bij de DVZ en bij het CGVS. Ten eerste is het bijzonder merkwaardig dat u op de DVZ verklaarde dat de Taliban "tot drie keer toe" een bericht voor u en uw vader liet bij de mullah van de moskee (CGVS-vragenlijst, 27 april 2016, p. 2). Terwijl u op het gehoor bij het CGVS, ook wanneer daar herhaaldelijk/uitdrukkelijk naar wordt gevraagd en u met uw eerdere verklaring wordt geconfronteerd, slechts naar één voorval met de mullah refereert en dit blijft volhouden (CGVS, pp. 15-20). Bovendien weet u niet wanneer de Taliban de mullah ontmoetten. Maar wanneer u werd gevraagd wanneer de mullah u en uw vader informeerden, zegt u enkel dat de mullah het aan uw vader vertelde na het vrijdagsgesbed (CGVS, p. 17). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd hoeveel tijd er was tussen deze bedreiging en de dag waarop u Afghanistan verliet, antwoordt u: "Drie maanden (CGVS, p. 17)". Een antwoord dat u overigens tot wel viermaal toe zult herhalen (CGVS, p. 17; 18; 22) en dat contradictorisch is met uw eerdere bewering dat de Taliban enkele dagen na het bedreigingsincident in de moskee naar uw huis kwamen en uw vader wilden oppakken omdat hij voor de Amerikanen werkte (CGVS, p. 15).

Daarnaast stemt uw verklaring dat u ontsnapte, naar het huis van uw nonkel ging en de volgende dag uw vader opbelde (CGVS, p. 11) niet overeen met het antwoord dat u verschaftte op de vraag wanneer u precies uw vader inlichtte over hetgeen was gebeurd (CGVS, p. 16) en is de manier waarop u bent weten te ontsnappen toen de Taliban naar uw huis kwam merkwaardig. Zo is het maar weinig aannemelijk dat de Taliban zich zouden laten tegenhouden hebben door de aanwezigheid van een vrouw – in casu uw moeder – om een huis te betreden en te doorzoeken (CGVS, p. 16). Tot slot dient bemerkt te worden dat uw verklaringen op het CGVS, dat er drie nachten/dagen zitten tussen het incident waarbij de Taliban u thuis wou meenemen en de aanvang van uw vlucht (CGVS, p. 18, p. 22) niet strookt met de bewering die u eerder bij de DVZ liet optekenen; alwaar u verklaarde dat u 20 dagen voor vertrek de laatste bedreiging ontving (CGVS-vragenlijst, 27 april 2016, p. 2).

Bovenstaande tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de aannemelijkheid van de vervolging die u beweert te vrezen. Overigens is het bevreemdend dat u niet weet in welke maand u uit Afghanistan bent vertrokken (CGVS, p. 7) en opmerkelijk dat u de naam van de smokkelaar wel kent op het gehoor bij het CGVS (CGVS, p. 16), maar niet ten tijde van het interview op de DVZ (DVZ, p. 9).

Ook is het vreemd dat u uw moeder, toen u haar blijkbaar toch belde, niet meer vragen heeft gesteld over de exacte omstandigheden waarin uw vader is verdwenen. Gezien het pertinente karakter van dit incident, zou toch mogen worden verwacht dat u hierover meer informatie zou hebben ingewonnen bij uw moeder of familie. Te meer omdat uw moeder u lang voor het interview op de DVZ over uw vaders verdwijning inlichtte (CGVS, p. 18), heeft u hier afdoende tijd voor gehad. Zo is het opmerkelijk dat u eigenlijk ook niet met zekerheid meent te weten wanneer uw vader werd opgepakt en door wie uw vader werd meegenomen. Hoewel u het steevast over de Taliban heeft, verklaart u immers ook tot tweemaal toe dat u denkt dat de Taliban uw vader heeft meegenomen en dat u geen nieuws heeft of hij dood of in leven is (CGVS, p. 8, p. 12). Een maand na uw aankomst in België belde u uw moeder op en kreeg u te horen dat uw vader een tijd geleden verdwenen was. Uw moeder dacht dat de Taliban uw vader heeft meegenomen toen hij naar huis was gekomen (CGVS, p. 12). Dat u niet meer kan vertellen over de omstandigheden van de verdwijning van uw vader of geen blijk geeft van een poging te hebben ondernomen om meer informatie te bekomen, maakt uw verhaal over zijn verdwijning, na te zijn opgepakt en meegenomen door de Taliban, niet aannemelijk. Klaarblijkelijk heeft u niet veel inspanning gedaan om (bijkomend) nieuws te ontvangen over hoe het met uw moeder, twee jongere broer en uw vader gaat. Ook indien uw moeder inderdaad als analfabete geen gsm zou kunnen gebruiken, is het nog steeds merkwaardig dat u niet via de gezinnen van uw nonkels langs vaderszijde, die in de aanpalende woningen wonen, zou trachten te vernemen hoe het met uw gezinsleden gaat (CGVS, p. 8).

Tot slot dient nog toegevoegd te worden dat u tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde gewond te zijn geraakt aan uw rug en het bewustzijn te hebben verloren bij een aanval op de Verkiezingscommissie nabij uw huis (CGVS, p. 14). Het CGVS betwist op zich de aanslag niet. Echter, gezien u niet persoonlijk het doelwit was, volstaat dit incident niet om aanspraak te kunnen maken op de toekenning van de vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie van Genève. Immers nergens in uw verklaringen omtrent dit incident blijkt dat u het slachtoffer zou zijn geworden van een systematische en persoonlijke vervolging. Bovendien dient het CGVS vast te stellen dat u ook geen medische documenten heeft voorgelegd die uw bewering staven gewond te zijn geraakt en er nog steeds littekens aan over te houden (CGVS, p. 14).

Volledigheidshalve dient nog aangestreept te worden dat aan uw bewering dat u Afghanistan eerder dan uw neef F. H. (OV-nummer: X) hebt verlaten en jullie beiden in het Station Brussel-Zuid door de Belgische politie werden tegengehouden (CGVS, p. 7; 20-21), helemaal geen geloof kan worden gehecht. Zo verklaarde uw neef F. dat hij met zijn neef langs vaderskant, H. H., samen heeft gereisd (Minderjarigeninterview F. H., 9 november 2015, p. 3). En verklaarde u, die op dezelfde dag als uw neef asiel aanvraag en dezelfde verklaring omtrent de gevolgde reisweg heeft afgelegd, op uw beurt dat u samen met zijn uw neef langs vaderszijde F. heeft gereisd tot in België (Minderjarigeninterview, 9 november 2015, p. 3). Hieraan kan bij wijze van bijkomende tegenstrijdigheid worden toegevoegd dat u tijdens het interview op de DVZ verklaarde dat u elkaar, per toeval, in Duitsland heeft tegengekomen (DVZ, p. 7). Wanneer u met deze verklaring werd geconfronteerd op het CGVS, reageerde u door met klem te ontkennen en te stellen dat u elkaar in Brussel-Zuid zag en door de politie werd tegen- en vastgehouden (CGVS, p. 20). Desalniettemin doen al deze tegenstrijdige verklaringen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas en kan het CGVS niet anders dan aannemen dat u samen met uw neef F. uit Afghanistan bent vertrokken en naar Europa bent gekomen.

Daarenboven wijzigt de asielaanvraag van uw neef F. niets aan de appreciatie van uw asielaanvraag. Elk dossier wordt immers individueel en op zijn eigen merites beoordeeld. Integendeel, de verklaringen van uw neef F. ondergraven de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen des te meer. Zo baseerde hij zich op geheel andere motieven om asiel aan te vragen, met name problemen omwille van een landconflict waarin zijn hele familie zou betrokken zijn, waarvan u in de verste verte geen melding van maakte, en haalde hij geen problemen tussen uwer familie en de Taliban aan (CGVS F. H., 6 oktober 2016, pp. 10-11; CGVS, pp. 7; 20-21). U verklaarde zelfs dat u F. niet vraagt naar zijn problemen omdat jullie respectievelijke problemen persoonlijk zijn. Het zijn uw zaken niet om u met zijn problemen te bemoeien en omgekeerd. U beweerde ook dat er helemaal geen link is tussen uw respectievelijke problemen (CGVS, p. 7). Dit is uiterst bevreemdend daar F. uw neef van vaderskant is, zoon van nonkel G., en aanhaalde dat door het landconflict heel zijn familie bedreigd wordt en gevaar loopt (CGVS F. H., 6 oktober 2016, pp. 10-11).

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw relaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskera levert hoogstens een bewijs op van uw identiteit, die – met uitzondering van uw leeftijd – niet wordt betwist. De bewijswaarde van de andere door u neergelegde documenten werd hierboven reeds besproken. Hieraan dient nog te worden toegevoegd dat u, zoals het CGVS heeft mogen vaststellen, geen documenten i.v.m. de job en het overlijden van uw oudere broers (CGVS, p. 11), noch i.v.m. de aanval op het Verkiezingsbureau en de verwondingen die u daarbij zou hebben opgelopen, aan de Belgische asielautoriteiten heeft aangeboden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van

de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse

burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve wordt nog toegevoegd dat in het dossier van uw neef langs vaderszijde F. H. (OVnummer: X) eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "*het beginsel van behoorlijk bestuur van de zorgvuldigheid dat de administratie verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier in acht worden genomen.*", van het algemeen beginsel van formele motivering van bestuurshandeling en voert hij tevens aan dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Na een theoretische uiteenzetting van de respectievelijke wetsbepalingen, waarbij verzoeker nog artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 5 van de "Richtlijn Kwalificatie" aanvoert, onderneemt verzoeker – in een eerste onderdeel van het middel – een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Verzoeker herneemt dat zijn vader een timmerman was, doch dat hij niet de precieze aard van het werk van zijn vader voor de Amerikanen kende. Bovendien wijst hij erop dat hij verschillende documenten heeft neergelegd die wel degelijk bewijzen dat zijn vader voor Amerikanen heeft gewerkt.

In zoverre de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wijst op het feit dat verzoeker op Facebook vrienden is met U. A. H. en M. H., betoogt verzoeker dat H. een veel voorkomende achternaam is – zo krijgt men door het intikken van de naam H. zelfs meer dan negentig resultaten – en dit dus geenszins betekent dat de broers van verzoeker nog in leven zijn. Zelfs mocht M. H.'s profiel inderdaad dit van zijn broer zijn, betekent dit nog niet dat hij leeft, aldus verzoeker die te dien

einde nog verwijst naar het artikel *"Facebook: que deviennent nos profils après la mort?"* van RTBF van 1 februari 2017.

Verzoeker is voorts van mening dat de bestreden beslissing tegenstrijdig en onbegrijpelijk is op verschillende punten. Ook meent verzoeker dat er geen tegenstrijdigheid opvalt in zijn verklaringen omtrent het ogenblik waarop hij zijn vader inlichtte over het incident aangezien het volkomen mogelijk is dat hij zijn vader laat in de nacht opbelde, zodat het inderdaad al "de volgende dag" was.

Voorts hekelt verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorhoudt dat hij in de verste verte geen melding maakt van het landconflict waarin zijn hele familie betrokken zou zijn, die uit het gehoorverslag citeert om aan te tonen dat hij wel degelijk heeft aangegeven dat zijn "extended family" betrokken is in een conflict en dat er vijandigheden gecreëerd werden. Aangezien de *protection officer* niet is ingegaan op deze informatie, kan het verzoeker niet verweten worden dat hij hieromtrent geen verdere details gegeven heeft. Verzoeker wijst in dit verband nog op het principe van het voordeel van de twijfel. Ook meent verzoeker dat uit de *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan"* van 6 augustus 2013 volgt dat het niet vereist is het individu persoonlijk gekend is door agenten die hem vervolgen of persoonlijk gezocht wordt door deze agenten om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus.

In een tweede onderdeel van het middel – aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus – betwist verzoeker het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er in Afghanistan, meer bepaald Kabul, actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst erop dat verschillende bronnen aantonen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan wel degelijk van dien aard is dat het voor hem absoluut onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst, die te dezen citeert uit een aantal recente artikelen en berichten.

Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Ter terechtzitting legt verzoeker nog vijf kopieën neer van foto's van een man waarvan hij verklaart dat het zijn vader betreft.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan de taliban te vrezen omwille van het feit dat verzoekers vader met de Amerikanen werkte. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) er aan verzoekers beweerde minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht, wat reeds afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid, (ii) verzoekers verklaringen omtrent de job van zijn vader inconsistent, erg vaag en oppervlakkig bleken waardoor er geen geloof gehecht kan worden aan diens profiel als timmerman voor de Amerikanen op de luchthaven van Baghram, (iii) verzoekers verklaringen omtrent het overlijden van zijn drie oudere broers niet aannemelijk zijn en, daargelaten deze vaststelling, uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er van persoonlijke visering door de taliban geen sprake is ten aanzien van zijn oudere broers, noch ten aanzien van verzoeker, (iv)

verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de bedreigingen van de taliban aan zijn eigen adres, het ogenblik waarop hij zijn vader inlichtte, hij amper iets wist te vertellen over de verdwijning van zijn vader en de manier waarop hij zou zijn weten te ontsnappen toen de taliban naar zijn huis kwam merkwaardig is, (v) het bevreemdend is dat verzoeker niet meer informatie heeft ingewonnen bij zijn moeder of familie omtrent de exacte omstandigheden waarin zijn vader verdwenen is, (vi) het feit dat verzoeker verklaart gewond te zijn geraakt aan zijn rug en het bewustzijn verloor bij een aanval op de Verkiezingscommissie nabij zijn huis er niet op wijst dat hij het slachtoffer zou zijn geworden van een systematische en persoonlijke vervolging en verzoeker bovendien geen medische documenten neerlegt die zijn bewering staven gewond te zijn geraakt en nog steeds littekens te hebben, (vii) er geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers bewering dat hij Afghanistan eerder dan zijn neef F. H. verlaten zou hebben en bovendien moet worden vastgesteld dat de asielaanvraag van zijn neef niets afdoet aan de appreciatie van verzoekers asielaanvraag, vermits hij zich op geheel andere motieven steunt en het overigens bevreemdend is dat verzoeker verklaart dat er helemaal geen problemen zijn tussen zijn problemen en de door zijn neef aangehaalde problemen omwille van een landconflict, waarin nochtans diens ganse (en dus ook verzoekers) familie betrokken zou zijn en (viii) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet van dien aard zijn dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met de taliban welke blijkens zijn verklaringen zouden zijn voortgevloeid uit zijn vaders (en zijn broers') werkzaamheden met en in de gebouwen van de Amerikanen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.3.2.2.1. Immers, met de argumentatie dat verzoeker die weet dat zijn vader timmerman was nog niet betekent dat hij de precieze aard van het werk van zijn vader kent, slaagt hij er allerm minst in de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen aangaande het werk van zijn vader te verschonen. Zo verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken tot tweemaal toe niet te weten wat voor werk zijn vader uitvoerde voor de Amerikanen: *"Mijn vader werkte voor de Amerikanen in Baghram. Zijn exacte job ken ik niet. (...) Uw vader zei u niet wat voor werk hij deed? Neen."* (administratief dossier, stuk 14, vraag 3.5.) en waaruit dus allerm minst blijkt dat verzoeker wist dat zijn vader timmerman was, daar waar hij op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nochtans wél op de hoogte blijkt te zijn van het precieze beroep van zijn vader: *"Welk beroep had uw vader? Hij werkte met de Amerikanen in hun gebouwen. Wat deed hij [vader] precies? Hij was een carpenter."* (administratief dossier, stuk 5, p. 11). Verzoekers verklaring dat hij niet de "precieze aard van het werk van zijn vader" zou kennen klemmt des te meer daar hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangeeft dat hij beschikt over een vertaling van zijn taskara omdat hij zelf ook met de Amerikanen wilde werken, wilde meegaan met zijn vader en dezelfde job wilde uitoefenen (administratief dossier, stuk 5, p. 11).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan voorts worden bijgetreden waar deze op goede gronden overweegt: *"De door u neergelegde documenten omtrent de beroepsactiviteiten van uw vader wijzigen bovenstaande appreciatie niet, daar documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat dergelijke documenten in Afghanistan vaak vals zijn, en door wijdverspreide corruptie eenvoudig tegen betaling te bemachtigen zijn. Hier dient aan toegevoegd te worden dat de documenten in kwestie, zoals uit uw verklaringen is gebleken, u op een veeleer merkwaardige wijze werden toegestuurd (via 'familieleden' dan weer 'dorpsgenoten' uit*

Duitsland) (CGVS, p. 12). Waardoor ze mogelijks op basis van uw verklaringen, of met het oog op uw asielaanvraag, werden opgesteld.

Gelet op het gegeven dat u bij de DVZ niet wist te vertellen welk werk uw vader deed, de merkwaardige wijze waarop u de documenten bekwam en de vaststelling dat de naam van uw vader op de verscheidene documenten op verschillende manieren wordt geschreven; te meer omdat het gaat om documenten uitgegeven door slechts twee bedrijven die bijzonder strenge veiligheidsmaatregelen moeten nemen gezien hun personeelsleden tewerkgesteld zijn op kwetsbare militaire basissen; kan er dan ook maar weinig geloof gehecht worden aan het feit dat uw vader werkelijk op het moment van de incidenten als timmerman voor de Amerikanen werkzaam zou zijn geweest op de luchthaven van Baghram (CGVS, p. 8, p. 11). De meest recente documenten uitgegeven door het bedrijf Contrack International, Inc., op respectievelijk 11/10/2014, 20/05/2015 en 21/05/2015, handelen overigens over werkprojecten te Kaboel." Met het louter volharden in het feit dat hij verschillende documenten heeft neergelegd die bewijzen dat zijn vader voor Amerikanen gewerkt heeft, slaagt verzoeker er niet in om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontcrachten. Verzoeker slaagt er dan ook geenszins in het geheel van voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeker voert nog aan dat het feit dat U. A. H. en M. H. vrienden zijn op zijn Facebookprofiel en M. H. een bericht van hem "geliked" heeft geen bewijs vormt van het feit dat zijn broers U. A. H. en M. H. nog in leven zouden zijn. Verzoeker vervolgt dat H. immers een veel voorkomende achternaam is en, zelfs mocht het profiel van M. H. dat van zijn broer zijn, de activiteiten op Facebook niet betekenen dat hij nog leeft. De Raad merkt in dit verband op dat nergens in de bestreden beslissing ontegensprekelijk gesteld wordt dat verzoekers oudere broers nog leven. Hoe dan ook oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat de vaststellingen met betrekking tot de profielen/Facebookactiviteiten van U. A. H. en M. H. een negatieve indicatie vormen voor de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen aangaande de dood van zijn broers.

Alwaar verzoeker aanvoert dat hij geen contradictorische verklaringen aflegt door enerzijds aan te geven dat er drie maanden verstreken tussen de eerste bedreiging van de taliban in de moskee en zijn vertrek uit Afghanistan en door anderzijds te verklaren dat er enkele dagen verstreken tussen het bedreigingsincident in de moskee en hun bezoek aan verzoekers huis, kan hij andermaal niet gevolgd worden. Verzoeker verklaarde immers dat hij drie dagen/nachten na het bezoek van de taliban aan zijn woning uit Afghanistan vertrok (administratief dossier, stuk 5, p. 18 en 22), zodat zijn verklaringen wel degelijk gewag maken van een heel ander tijdsverloop tussen het bezoek van de taliban aan zijn woning en zijn vlucht uit Afghanistan.

In zoverre verzoeker betoogt dat het volkomen mogelijk is dat hij zijn vader laat in de nacht opbelde zodat het inderdaad al "de volgende dag" was, slaagt hij er andermaal niet in de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen op te helderen. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker in eerste instantie verklaart zijn vader te hebben ingelicht de dag volgend op zijn vlucht naar zijn oom: "(...) Ik ontsnapte en ging naar het huis van mijn nonkel. De volgende dag belde ik mijn vader op. (...)" (administratief dossier, stuk 5, p. 11, eigen onderlijning), daar waar hij later aangeeft dat hij op dezelfde dag dat hij naar zijn oom vluchtte reeds belde: "AZ: Toen ik thuis ontsnapte en naar het huis van mijn nonkel ontsnapte, belde ik hem op. CG: Wanneer precies? Dezelfde dag of de dag erna? AZ: Op dezelfde dag dat ik naar mijn nonkel vertrok, belde ik hem 's nachts op." (p. 16, eigen onderlijning). Hieruit blijkt overigens dat verzoeker " 's nachts" niet op de dag volgende op zijn vlucht naar zijn oom, doch wel op diezelfde dag situeert.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen, maar dit wel is in samenhang met de andere motieven.

Waar verzoeker erop wijst dat hij wel degelijk heeft aangegeven dat zijn "extended family" betrokken is een conflict en aldus verwijst naar de asielmotieven waarop zijn neef F. H. zich steunt bij diens asielaanvraag in België kan nog worden opgemerkt dat hoe dan ook de asielaanvraag van verzoekers neef niets wijzigt aan de appreciatie van verzoekers asielaanvraag aangezien iedere asielaanvraag individueel op eigen merites wordt beoordeeld.

In zoverre verzoeker nog stelt dat de bestreden beslissing tegenstrijdig en onbegrijpelijk is waar staat te lezen: "Dit alles terzijde dient ook gewezen te worden op het feit dat, zelfs al mocht u het werk van uw

vader als timmerman in dienst van de Amerikanen, al aannemelijk hebben weten maken, en uit uw verklaringen blijken dat uw broers persoonlijk gevisieerd werden en/of daadwerkelijk gedood werden, er in Afghanistan, louter als gevolg van de vermeende beroepsbezigheden van uw vader en broers, of de door hen gekende problemen, niet noodzakelijk een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van uw persoon bestaat. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient u immers aannemelijk te maken dat u persoonlijk het slachtoffer was van vervolgingsfeiten in de vluchtelingerechtelijke zin, of er, omwille van bepaalde reden(en), in de toekomst, bijvoorbeeld in geval van terugkeer naar Afghanistan, aan blootgesteld zou worden.

Ook hierin bent u evenwel niet geslaagd. Gezien uw vermeende problemen met de Taliban volgens uw verklaringen voortkomen uit de werkzaamheden van uw vader/broers met/voor de Amerikanen (CGVS, p. 14) en daar de werkzaamheden van uw vader voor de Amerikanen als timmerman op Baghram niet geloofwaardig zijn (cfr. supra), heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat u persoonlijk door de Taliban bedreigd en gezocht werd/wordt.” kan hij bijgetreden worden. Gelet op bovenstaande determinerende overwegingen die leiden tot het besluit dat de door verzoeker aangebrachte feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas ongeloofwaardig zijn, is voormeld motief evenwel overtuigend – hetgeen overigens ook impliciet blijkt uit de woorden “Dit alles terzijde...” – en allerminst determinerend. Critiek op dit overtuigend motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

2.3.2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) zijn algemene geloofwaardigheid wordt aangetast door zijn leugenachtige verklaringen omtrent zijn leeftijd en minderjarigheid, waardoor zijn bewering dat hij slechts tot de negende graad schooliep en niet gewerkt heeft niet aannemelijk is, (ii) dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas verder wordt ondermijnd door de vaststelling dat verzoeker amper iets wist te vertellen over de verdwijning van zijn vader, (iii) de manier waarop verzoeker wist te ontsnappen aan de taliban, toen deze naar zijn huis kwamen, niet aannemelijk is, (iv) het bevreemdend is dat verzoeker niet meer informatie heeft ingewonnen bij zijn moeder of familie omtrent de exacte omstandigheden waarin zijn vader verdwenen is, (v) het feit dat verzoeker verklaart gewond te zijn geraakt aan zijn rug en het bewustzijn verloor bij een aanval op de Verkiezingscommissie nabij zijn huis er niet op wijst dat hij het slachtoffer zou zijn geworden van een systematische en persoonlijke vervolging en verzoeker bovendien geen medische documenten neerlegt die zijn bewering staven gewond te zijn geraakt en nog steeds littekens te hebben en (vi) de door verzoeker neergelegde documenten de appreciatie van zijn asielaanvraag niet kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette asielrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.2.3. Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn asielrelaas, het poneren van een vrees voor vervolging, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.2.2.4. De foto's die verzoeker ter terechtzitting neerlegt doen geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Zelfs als zou worden aangenomen dat de man op de foto verzoekers vader is dan nog tonen deze foto's geenszins aan in welke omstandigheden, waar en wanneer deze persoon zou overleden zijn.

2.3.2.3. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.4. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

2.3.3.1. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.2. Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten

waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Met het louter betwisten van dit besluit en het citeren uit rapporten en internet- en persartikels, geciteerd in het verzoekschrift, toont verzoeker allerm minst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Kabul is gesteund. Waar verzoeker nog verwijst naar een bericht van FOD Buitenlandse Zaken van 7 februari 2017 waarin reizen naar Afghanistan volledig worden afgeraden, dient benadrukt dat een reisadvies slechts gericht is op toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Afghaanse nationaliteit bezitten, gezien een reisadvies niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

2.3.3.3. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te kunnen besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER